№ 4. Warszawa, dnia 24 kwietnia 1922 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARSZAWSKIEGO.

Cena numeru pojedyńczego 145 mk.; Adres Redakcji i Administracji: Urząd Wojewódzki ul. Bielańska 9 Telefon Administracji: 243-35.

BONI CIVIS EST LEGES NOSSE IISQUE OBTEMPERARE.

TREŚĆ:

III.

48.

Rozporządzenie Wojewody Warszawskiego, w sprawie podziału Województwa Warszawskiego na Obwody Ochrony Lasów.

W myśl art. 8 p. 8, Dekretu w przedmiocie organizacji urzędów ochrony lasów z dn. 16 stycznia 1919 r. ((Dz. Pr. L. 8, poz. 117 z 1919), oraz w myśl ustawy tymcz. o organizacji władz admin. II instancji (Dz. Pr. 65, poz. 395) i Rozp. Wykon. do tejże ustawy z 13 II. 1919 r. (Dz. Ust. 90, poz. 490) ustala się na podstawie uchwały Wojewódzkiej Komisji Ochrony Lasów, zapadłej na posiedzniu w dn. 16/3. 22 r., następujący podział terenu Województwa Warszawskiego na obwody, obejmujące teren działalności poszczególnych Komisarzy ochrony lasów:

I. Obwód Włocławski.

Obejmuje powiaty: 1) Lipnowski, 2) Nieszawski, 3) Włocławski, 4) Gostyniński, 5) Kutnowski i 6) Łowicki, z siedzibą komisarza obecnie we Włocławku, lecz projektuje się wydzielenie gruntu na siedzibę dla tegoż pod Włocławkiem.

Komisarz Adolf Riessler.

II. Obwód Sierpski.

Obejmuje powiaty: 1) Sierpski, 2) Rypiński, 3) Płocki i 4) Płoński. Obecnie siedziba komisarza w Sierpcu, projektuje się wydzielenie siedziby w jednym z państw. majątków.

K. O. L. Kazimierz Bunikiewicz.

III. Obwód Mławski.

Powiaty: 1) Mławski, 2) Ciechanowski, 3) Przasnyski, 4) Makowski i 5) Pułtuski. Siedziba komisarza obecnie w Mławie, lecz projektuje się wydzielenie gruntu na siedzibę w maj. państw. Bazar, pow. Makowskiego.

K. O. L. Juljan Fiałkiewicz.

IV. Obwód Warszawski.

Obejmuje powiaty: 1) Warszawski, 2) Sochaczewski, 3) Radzymiński, 4) Mińsko-Mazowiecki i 5) Grójecki. Siedziba komisarza w Warszawe, projektuje się siedziba w maj. państw. pod Warszawą.

K. O. L. Damazy Mazurkiewicz.

V. Obwód Skierniewicki.

Należą powiaty: 1) Skierniewicki, 2) Błoński i 3) Rawski.

K. O. L. Antoni Furmankiewicz, równocześnie komisarz. pełni obowiązki drugiego referenta w Inspektoracie O. L. Stałe mieszkanie w Warszawie.

Warszawa, d. 4 kwietnia 1922 r., Nr. RW. 817/Ł/1.

Wojewoda:
w z. (—) *Bilski.*

IV.

49.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego, w sprawie załatwiania spraw przemysłowych w Starostwach.

Do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą ogłoszone w Nr. 4 r. u. „Dziennika Urzędow. Wojew. Warsz."— „Przepisy tymczasowe, dotyczące sposobu załatwiania spraw przemysłowych w Starostwach Województwa Warszawskiego", wydane w dniu 15 kwietnia 1921 r. Nr. 1695/21, D. P. przez Urząd Wojewódzki (Dep. Przem.).

Warszawa, d. 24.IV. 1922 r. Nr. PH./1161/2.

Wojewoda:
w z. (—) *Bilski.*

PRZEPISY TYMCZASOWE

dotyczące sposobu załatwiania spraw przemysłowych w Starostwach.

Urząd decydujący: Wydział Przemysłowy przy Urzędzie Wojewódzkim.

§ 1.

Kierownictwo i decyzja w sprawach udzielania pozwoleń na zakładanie, urządzanie i uruchamianie zakładów przemyśłowych i fabryk, jak również kierownictwo i decyzja we wszelkich sprawach, związanych z biegiem zakładów przemysłowych, należy do Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego.

Prawne podstawy i kompetencje.

§ 2.

Mając na uwadze, że władze przemysłowe I-ej instancji (przy Starostwach) nie są jeszcze zorganizowane, Wydział Przemysłowy Urzędu Wojewódzkiego działa jednocześnie, jako władza I-ej i II-ej instancji. Kompetencji Wydziału, co do udzielania pozwoleń na zakładanie, urządzanie i uruchamianie zakładów przemysłowych, podlegają wogóle wszelkie zakłady przemysłowe i fabryki, a także rękodzielnie, w szczególności zaś zakłady, objęte wykazem do Art. 5 Ustawy o przemyśle fabrycznym (Zbiór Praw Ces. Ros. Tom XI, część 2, wyd. 1913 r.), który to artykuł brzmi, jak następuje:

„Zarząd miejski może udzielać pozwoleń na otwieranie fabryk i innych zakładów przemysłowych tych kategorji, które ze względu na ich nieszkodliwość mogą być bez przeszkód urządzane w miejscowościach zaludnionych".

Spis takich zakładów, konsentowanie których zgodnie z niniejszym artykułem nie należy do kompetencji władzy samorządowej, wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, odnośnie zaś do zakładów, posiłkujących się siłą wodną (Ustawa dróg komun. art. 363, uwaga 1), w porozumieniu z Ministrem Dróg i Komunikacji.

UWAGA: Wedle listy, rozesłanej przy okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 grudnia 1901 r., Nr. 44, władze samorządowe nie mogą udzielać pozwoleń na następujące zakłady przemysłowe:

1) Zakłady do wyrobu waty, przędzalnie i tkalnie, zoruszane silnikami mechanicznymi.

2) Zakłady do moczenia lnu i konopi.

3) Zakłady do myc a wełny.

4) Blichownie, apretury, farbiarnie i drukarnie tkanin.

5) Papiernie.

6) Fabryki tapet.

7) Fabryki lin.

8) Wytwórnie wyrobów kauczukowych i gutaperkowych.

9) Wytwórnie ceraty, brezentu i papy dachowej.

10) Wytwórnie kapeluszy filcowych i pilśniowych.

11) Sortownie gałganów i starzyzny.

12) Międlarnie lnu i konopi (oddzielarnie włókna od paździerzy).

13) Zakłady do wypalania wapna, gipsu, alabastru i błyszczów (siarczanów).

14) Wytwórnie asfaltu.

15) Zakłady do oczyszczania siarki i wyrobu kwiatu siarkowego w komorach.

16) Cegielnie, garncarnie, wytwórnie wyrobów fajansowych i porcelanowych, huty szklane, wytwórnie wyrobów kryształowych, lustrzanych i emaljowanie luster.

17) Suche dystylarnie węgla kamiennego, torfu, drzewa, smoły (żywicy), ropy naftowej i odpadków naftowych, oraz dystylarnie olejów mineralnych i terpentyny.

18. Wytwórnie sztucznego opału.

19. Wytwórnie chemiczne: kwasów, sody, potasu, soli i farb wszelkiego rodzaju.

20) Pracownie chemiczne (laboratorja) dla wytwarzania preparatów chemicznych (oprócz wyrobów kosmetycznych: pomady, mydła toaletowego i t. d., jakoteż pasty do obuwia, atramentu i innych) i dla dokonywania analiz chemicznych.

21) Wytapialnie i dystylarnie olejów roślinnych, wytwórnie pokostu, farb olejnych i drukarskich, lakierów i politury.

22) Wytwórnie gumy, dekstryny i leokomy.

23) Przesycanie (impregnowanie) drzewa dla zabezpieczenia od gnicia

24) Wytapianie łoju, mydlarnie, wytwórnie świec stearynowych, parafinowych i łojowych.

25) Wytwórnie mieszanin olejów roślinnych samych pomiędzy sobą, bądź też z domieszką olejów mineralnych.

26) Zakłady do wyprawy skór (garbarnie), do wyrobu skór surowcowych, zamszu, skórek glansowanych, safjanu, skórek kozłowych i lakierowanych, pergaminu, wyprawy i farbowanie futer.

27) Palarnie sadzy, zakłady obgotowywania i ożarzania kości, wytwórnie węgla i oleju kostnego, kleju z odpadków skór, kości i łuski rybiej.

28) Wytwórnie pudretów, sztucznych nawozów, soli amonjakalnych z produktów zwierzęcych, krwi suszonej i albuminu krwi.

29) Obrabianie rogu, wytwórnie grzebieni, sortownie i obrabiarnie szczeciny i surowej sierści kon-

skiej i krowiej, obrabianie kiszek, wytwórnie strun z kiszek, rzeźnie oraz zakłady do zdzierania skór ze zwierząt, oczyszczanie tłuszczu rybiego i przerabianie odpadków rybich.

30) Wytwórnie ogni sztucznych, fosforu, kapiszonów, zapałek, kollodjum, pyroksyliny i innych materjałów wybuchowych.

31) Syropiarnie kartoflane, krochmalnie, cukrownie, rafinerje cukru, gorzelnie i fabryki win sztucznych.

32) Huty żelazne, miedziane, ołowiane, cynkowe i innych metali, kuźnice, walcownie żelaza i szyn kolejowych, stalownie, odlewnie żelaza, miedzi i bronzu, wytwórnie dzwonów, kotlarnie, wytwórnie maszyn, taboru kolejowego i przynależności torów kolejowych, wytwórnie drutu, gwoździ i śrub z posiłkowaniem się piecami kowalskimi, wytwórnie rur metalowych, białej blachy, śrutu myśliwskiego, czcionek drukarskich i form dla cukrowni.

33) Młyny do mąki i kaszy.

34) Zakłady pozłotnicze i srebrzenia, posiłkujące się piecami do topienia i ogniskami do oddzielania złota i srebra i dla obróbki stopów, zawierających złoto.

35) Wszystkie zakłady, posiłkujące się silnikami ropowymi, naftowymi, gazowymi i elektrycznymi.

36) Wszystkie wogóle zakłady, powyżej nie wyszczególnione, za wyjątkiem kuźni, działające za pomocą maszyn parowych, kotłów parowych, pieców do topienia, do żarzenia i ognisk.

Zgodnie z ustawą wyżej przytoczoną, kompetencji Wydziału Przemysłu Urzędu Wojewódzkiego podlega także:

a) wydawanie pozwoleń na urządzanie składów i sprzedaż olejów mineralnych, nafty i produktów jej dystylacji.

b) Wydawanie pozwoleń na wytwórnie acetylenu, na składy i sprzedaż karbidu, oraz

c) na składy i sprzedaż prochu.

Sprawy o udzielanie pozwoleń na zakładanie fabryk:

1) materjałów wybuchowych, oraz

2) sacharyny,

mogą być rozpatrywane wyłącznie na skutek każdorazowego zasadniczego pozwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, co do zakładów wymienionych w p. 1, a Ministerstwa Skarbu, co do wymienionych w p. 2.

Zakres niniejszych przepisów.

§ 3.

W myśl § 2, przepisy niniejsze dotyczą:

a) wszelkich wogóle fabryk, rękodzielni i zakładów przemysłowych, z wyjątkiem zakładów nie korzystających z pracy silników mechanicznych i zatrudniających nie więcej, niż 5 pracowników (stróże, woźnice i t. p. nie są zaliczani do stałych pracowników), oraz

b) wszelkich zakładów bez względu na ilość zatrudnionych robotników, oraz bez względu na okoliczność posiłkowania się lub nieposiłkowania się przez nie silnikami mechanicznymi, wyszczególnionych w wykazie do art. 5-go „Ustawy" o przemyśle fabrycznym (Zbiór Praw Ces. Ros., tom XI, cz. 2, wyd. 1913 r.); patrz § 2 niniejszych przepisów.

Kategorje pozwoleń przemysłowych.

§ 4.

Wspomniane w §§ 1 i 2 kategorje pozwoleń na zakładanie, urządzanie i uruchamianie zakładów przemysłowych, wydawane przez Wydział Przemysłowy Urzędu Wojewódzkiego, rozumieć należy w sposób następujący:

1) Pozwolenie na założenie lub urządzenie zakładu przemysłowego, t. zw. zasadnicze pozwolenie, udzielane jest zakładom przemysłowym nowopowstającym, bądź w budynkach projektowanych, jeszcze nie istniejących, bądź w budynkach, które choć istnieją, nie służyły jednak do celów przemysłowych, bądź w budynkach, które służyły dawniej do celów przemysłowych, lecz o produkcji innego rodzaju.

Posiadanie pozwolenia zasadniczego na założenie, bądź też na urządzenie zakładu przemysłowego nie daje jeszcze prawa do puszczenia w ruch takowego.

2) Pozwolenie na uruchomienie zakładu przemysłowego udzielane jest dopiero po wybudowaniu i po całkowitem urządzeniu wewnętrznem takowego.

UWAGA: W ogólnym typowym wypadku, kiedy dopiero projektowaną jest budowa zakładu (budynki nie istnieją) lub urządzenie tegoż w budynku istniejącym, przedewszystkiem na podstawie przeprowadzonego dochodzenia wydaje się zasadnicze pozwolenie. Kiedy zaś zakład zostanie wybudowany i urządzony, wówczas wydaje się również po przeprowadzonych dochodzeniach ostateczne pozwolenie na uruchomienie.

W wypadkach drobniejszych zakładów, a także w wypadkach, kiedy zakład jest już urządzony i istniał dawniej, należy stosować skrócony sposób postępowania, a mianowicie, można przy nich pominąć formalność wydawania pozwolenia zasadniczego i po odnośnem komisyjnem dochodzeniu, ewentualnie wydać odrazu pozwolenie na uruchomienie, względnie na dalsze prowadzenie czynnego zakładu.

O dokumentach przy uzyskiwaniu pozwoleń przemysłowych.

§ 5.

Pragnący uzyskać pozwolenie na założenie, urządzenie, bądź uruchomienie, względnie na prowadzenie w dalszym ciągu istniejącego zakładu przemysłowego, winien złożyć w Wydziale Przemysłowym Urzędu Wojewódzkiego lub też u odnośnego Inżyniera Przemysłowego, lub nakoniec u właściwego Starosty następujące dokumenty:

A. W sprawach o pozwolenie na założenie lub urządzenie zakładu:

1) podanie,

2) plany zakładu w 3-ch egzemplarzach ((z których jeden podklejony płótnem lub grubym papierem) wykonane w miarach metrycznych i złożone w sekcje o wymiarach 33 cm. wysokości i 20 cm. szerokości.

Każdy komplet planów powinien obejmować:

a) plan orjentacyjny miejscowości, wykonany w skali 1 : 1000 lub w mniejszej, z uwidocznieniem budynków sąsiednich posesji,

b) plan sytuacyjny w skali 1 : 500 całej posesji, na której dany zakład ma stanąć lub na niej się znajduje,

c) plany w skali 1 : 100 zakładu przemysłowego, zatwierdzające rzuty poziome poszczególnych pięter i przekroje budynków fabrycznych, oraz budynków, mających bezpośredni związek z zakładem. Na planach winno być uwidocznione systematycznie rozstawienie kotłów, maszyn i urządzeń wytwórczych.

3) deklarację podług załączonego wzoru (zał. numer 1) z danymi, dotyczącymi zakładu,

4) opis fabrykacji,

5) jeśli petent jest Spółką, to przedstawić odpis rejentalny aktu zawartej Spółki.

6) wnieść do Kasy Skarbowej sumę na pokrycie kosztów komisyjnego dochodzenia (§ 10), jeśli koszty te są przewidywane.

UWAGA 1: W wypadkach wyjątkowych, gdy chodzi przedewszystkiem o ustalenie, czy w danem miejscu może być założony lub w danym budynku urządzony projektowany zakład przemysłowy, może być przedłożony tylko jeden egzemplarz planu sytuacyjnego w skali 1 : 500 z ogólnym rozkładem budynków, plany zaś szczegółowe mogą być złożone dopiero po dokonanych przez Komisję oględzinach, gdy zasadnicze orzeczenie Komisji o możliwości założenia w danem miejscu lub urządzenie w danym budynku zakładu przemysłowego, będzie przychylne dla prośby petenta.

UWAGA 2: Jeśli w zakładzie przemysłowym, legalnie egzystującym, t. j. posiadającym odpowiednie pozwolenia, mają być zrobione znaczniejsze zmiany, czy to w urządzeniu samego zakładu, czy też w sposobie prowadzenia samej fabrykacji, albo wreszcie zwiększenia jej rozmiaru, co zasadniczo zmieniałoby warunki, na jakich zakład został zatwierdzony, na powyższe zmiany powinno być uzyskane specjalne pozwolenie, trybem powyżej wskazanym.

UWAGA 3: W wypadkach, gdy chodzi o urządzenie w istniejących budynkach zakładu przemysłowego bardzo małego, bez silnika, względnie z silnikiem elektrycznym o mocy nie wyżej 5 HP., zatrudniającego do 10 robotników i nie stanowiącego żadnego niebezpieczeństwa dla otoczenia, np. ręczne wytwórnie artykułów cementowych, jak to: dachówek, pustaków i t. p., petent może być zwolniony od składania szczegółowych planów, lecz każdorazowo, na zasadzie specjalnej decyzji Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego. Petent winien jednak przedstawić plan sytuacyjny (w dwóch egzemplarzach) posesji z uwidocznieniem na nim wszystkich egzystujących w danej chwili budynków. Tekst pozwolenia przemysłowego, wydanego w takim wypadku winien obejmować szczegółowy opis zakładu, oraz orzeczenie, iż petent zwolniony został od złożenia szczegółowych planów.

Zauważa się, że przy przyjmowaniu dokumentów, wyszczególnionych w ustępie A, niniejszego §, w wypadkach niżej wymienionych należy informować petenta:

1) że przy zakładaniu i uruchamianiu zkładów, wyrabiających środki lekarskie, opatrunkowe, kosmetyczne, wody mineralne, owocowe, paszę, surogaty produktów spożywczych i przedmiotów użytku codziennego, petent powinien kierować się Dekretem 161 w Dzienniku Praw Nr. 14, 1919 roku.

2) że przy zakładaniu nowych i uruchamianiu istniejących gorzelni, browarów, fabryk wódek, likierów, win owocowych, miodosytni, cukrowni, fabryk tytoniu, cygar, papierosów, fabryk gilz do papierosów, fabryk zapałek i kart do gry, uruchomienie fabryki zależne jest od zezwolenia władz skarbowych,

3) że przy zakładaniu fabryk, wyrabiających narzędzia miernicze, winien petent posiadać uprawnienie osobiste, wydane przez Urząd Miar,

4) i że przy zakładaniu drukarni, litografji i t. p. obowiązuje dekret z dnia 7.II 1919 r. Nr. 46, Dziennik Ustaw Nr. 14 z dnia 8.II 1919 r.

B. W sprawach o pozwolenie na uruchomienie zakładu przemysłowego, powstałego na podstawie zezwolenia, o którym mowa w ustępie A:

1) podanie,

2) zatwierdzony oryginał planów zakładu zgodny z faktycznym stanem w naturze i kopję tego oryginału,

3) na obszarze b. okupacji niemieckiej deklarację z wykazem kosztów wybudowania i urządzenia, resp. wartości w danej chwili zakładu (budynki, maszyny, urządzenia),

4) wnieść do Kasy Skarbowej sumę na pokrycie kosztów komisyjnego dochodzenia (§ 10), jeśli koszty te są przewidywane.

c. W szczególnym wypadku, kiedy zakład istnieje, jest czynny, a nie posiada uprawnienia, petent, występując o pozwolenie na uruchomienie, względnie prowadzenie w dalszym ciągu zakładu, składa wszystkie dokumenty, jakie są wyszczególnione w ustępie A. i B.

W wypadkach, kiedy niema żadnej wątpliwości, że czynny lub mający się uruchomić zakład posiadał plany i uprawnienie, lecz je zagubił, przy złożeniu podania może przedstawić tylko plan sytuacyjny w skali 1 : 500 (2 egz.) z uwidocznieniem istniejących zabudowań.

Opłaty stemplowe.

§ 6.

Wszystkie dokumenty winny być opłacone właściwym stemplem zgodnie z obowiązującą ustawą:

Opłaty te obecnie, aż do mogących nastąpić zmian, wynoszą:

1) od podań — 25 mk.,

2) od wszelkich załączników po 2 marki od arkusza, uważając i plany za załączniki. Zwrócić należy przytem uwagę, czy który z załączników nie zawiera więcej, niż jeden arkusz,

3) od planów po mk. 10 za każde pięć lub mniej sekcji planu o wymiarach 33 cm. × 20 cm.

(Za jeden arkusz planu uważa się powierzchnię papieru o 3500 cm. kw., co równa się 5 sekcjom. Część arkusza, t. j. mniej, niż 5 sekcji należy przyjmować za cały arkusz).

UWAGA: Opłatę od planów uiszcza się przez nalepienie stempla na planach. Opłatę od załączników uiszcza się przez nalepienie stempla na podaniu, t. j. na pierwszej stronie podania należy nakleić marki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, przypadających od podania i wszystkich załączników.

Dochodzenie komisyjne.

§ 7.

Zasadniczo dochodzenie komisyjne, jeżeli idzie o założenie nowego zakładu przemysłowego, ma miejsce dwukrotnie:

1) w tym momencie, kiedy idzie o ustalenie, czy w danem miejscu, lub w danym budynku i z zachowaniem jakich warunków może powstać projektowany zakład przemysłowy, i

2) w tym momencie, kiedy idzie o ustalenie, czy dany zakład wybudowany i urządzony może być już uruchomiony.

W szczególnych wypadkach, oraz w wypadkach drobnych zakładów przemysłowych można poprzestać na jednorazowem komisyjnem dochodzeniu z następnem sprawdzeniem przez delegata Wydziału Przemysłowego przy udziale Inspektora Pracy, czy przepisane przez Komisję i akceptowane przez Wydział Przemysłowy warunki i przeróbki zostały wykonane.

Zwołanie Komisji.

§ 8.

Komisję dla przeprowadzenia dochodzeń zwołać może:

1) Wydział Przemysłowy Urzędu Wojewódzkiego na obszarze całego Województwa,

2) Inżynier Przemysłowy, działający z ramienia Urzędu Wojewódzkiego, i

3) Starosta, o ile podanie wraz z dokumentami zostało przesłane do Starostwa z Wydziału Przemysłowego, względnie z biura Inżyniera Przemysłowego lub jeżeli podanie wraz z dokumentami zostało złożone bezpośrednio w Starostwie i dotyczy zakładów, nieobjętych wykazem w „uwadze“, umieszczonej w § 2 niniejszych przepisów, oraz niektórych zakładów ostatniej kategorji, o ile Starosta otrzymał na to upoważnienie od Urzędu Wojewódzkiego. W przeciwnym wypadku podanie winno być przesłane ze Starostwa do Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego, względnie do biura Inżyniera Przemysłowego.

W wypadkach, przewidzianych w punktach 1 i 2, zawiadomienia o terminie zwołania Komisji rozsyła Wydział Przemysłowy, względnie Inżynier Przemysłowy, bezpośrednio lub za pośrednictwem Starostwa.

W wypadku, przewidzianym w punkcie 3-cim, zawiadomienia rozsyła Starostwo, przytem winno ono o dniu komisyjnych oględzin zawiadomić Wydział Przemysłowy, względnie Inżyniera Przemysłowego.

Przy ustalaniu godziny oględzin komisyjnych Starostwo winno brać pod uwagę rozkład jazdy pociągów, względnie innych środków komunikacji, by delegat Wydziału względnie Inżynier Przemysłowy mógł zdążyć na oględziny, tracąc jaknajmniej czasu.

Skład Komisji.

§ 9.

W Komisji biorą udział:

1) przedstawiciel Starostwa,

2) architekt powiatowy, względnie uprawniony przez Dyrekcję Robót Publicznych architekt miejski,

3) lekarz powiatowy względnie miejski.

UWAGA: Przy oględzinach zakładów przemysłowych, produkujących przedmioty, objęte dekretem 161 w Dz. Praw Nr. 14, 1919 r. (patrz § 5 niniejszych przepisów) winien uczestniczyć w Komisji nie lekarz miejski, a bezwarunkowo powiatowy.

4) przedstawiciel Magistratu (o ile rzecz dzieje się w mieście),

5) przedstawiciel innych władz interesowanych, jako to: Skarbu (gorzelnie, browary, fabryki wódek i likierów, miodosytnie, cukrownie, fabryki tytuniu, gilz do papierosów, zapałek, kart do gry), Kolei, Władz Wojskowych i t. p., o ile zachodzi potrzeba,

6) eksperci, o ile zachodzi nieodzowna potrzeba.

Jeżeli na Komisji jest obecny delegat Wydziału Przemysłowego lub Inżynier Przemysłowy, to on przewodniczy, w razie jego nieobecności przewodniczy przedstawiciel Starostwa.

UWAGA: W Komisji, sprawdzającej, czy dany zakład przemysłowy został zbudowany i urządzony zgodnie z planami i przepisanemi warunkami i na podstawie protokółu, której Władza Przemysłowa wydaje zezwolenie na uruchomienie, przyjmuje udział prócz wyżej wymienioych członków i Inspektor Pracy.

Koszty komisyjnych oględzin.

§ 10.

Przy obliczaniu kosztów komisyjnego dochodzenia, należy kierować się następującą zasadą:

1) urzędnikom państwowym przyznają się djety według ich stopnia służbowego i ogólnych przepisów co do djet (Dz. Ust. Nr. 74, poz. 507 z 1920 r.),

2) urzędnikom samorządowym — djety należne według ich przepisów służbowych,

3) znawcom (ekspertom) nieurzędnikom wedle umowy, i

4) rzeczywiste koszty podróży według znanych stosunków miejscowych.

Termin zwołania Komisji.

§ 11.

Komisja dla oględzin zakładu winna się odbyć nie później, niż w ciągu 30 dni po otrzymaniu wszelkich niezbędnych dokumentów, wyszczególnionych w § 5 niniejszej instrukcji i po ewentualnem wniesieniu przez petenta do Kasy Skarbowej sumy na pokrycie kosztów oględzin (§ 10). Zawiadomienia o dniu komisyjnych oględzin winny być rozesłane najmniej na 8 dni przed tym terminem.

Protokół oględzin.

§ 12.

Oględziny komisyjne dokonywane są w obecności petenta i właściciela posesji oraz sąsiadów, których imiona i nazwiska winny być wymienione w protokóle, i których należy zawiadomić listownie o dniu komisyjnych oględzin, szczególniej w razie, jeżeli zakład może być szkodliwym dla otoczenia.

W każdym razie nieobecność petenta, właściciela posesji lub sąsiadów, lub któregokolwiek z członków Komisji, nie stanowi przeszkody dla przeprowadzania oględzin komisyjnych i sporządzania protokółu, w którym jednak nieobecność którejkolwiek ze stron winna być omówiona.

Po dokonaniu oględzin sporządza się protokół podług wzoru (zał. Nr. 2), który podpisują członkowie Komisji.

Plany, przedstawione przy oględzinach komisyjnych, winny być podczas oględzin zaświadczone za zgodność z rzeczywistością przez Architekta Powiatowego.

Na planach tych należy zrobić adnotację: „Użyto przy oględzinach komisyjnych dn. . . . . 19 . . . . r.“, co winno być stwierdzone podpisem przewodniczącego Komisji.

UWAGA: Treścią protokółu należy:

a) ustalić datę powstania fabryki, o ile takowa już istnieje, zaznaczając jednocześnie, czy była czynną podczas oględzin, oraz czy posiada lub czy posiadała uprawnienie władz dawnych;

b) opisać plac, najbliższą miejscowość i jej otoczenie, t. j. posesje sąsiednie, podać odległość od sąsiednich budynków mieszkalnych, względnie publicznych (kościoły, szkoły i t. p.), lub niebezpiecznych pod względem pożarowym, względnie opisać sam zakład przemysłowy i jego urządzenia; opisać wpływ i skutki zakładu dla tegoż otoczenia pod innymi słusznymi względami;

c) orzec, czy jest dopuszczalne założenie, urządzenie, uruchomienie bądź też dalsze prowadzenie danego zakładu przemysłowego;

d) określić przeróbki, jakie uskutecznić i warunki, których dotrzymać należy:

1) pod względem otoczenia (zastrzeżenie, związane z ewentualną obecnością brudnych składów i t. p. ubikacji wb udynkach lub na placach sąsiadów);

2) pod względem budynków (ogniowe mury, ogniotrwałe schody, dachy i strony, o ile zakład tego wymaga, wysokość ubikacji, rodzaj podłóg pod względem koniecznej ewentualnie ich nieprzepuszczalności i t. p.);

3) pod względem oświetlenia pomieszczeń w razie wyrobu, bądź stosowania łatwopalnych artykułów;

4) pod względem potrzeby ewentualnego izolowania lokalu fabrycznego od sąsiednich z nim mieszkań i t. p.;

5) pod względem urządzenia instalacji kotłowej, maszynowej i pędni (transmisji);

6) pod względem przewietrzania (wentylacji) budynków;

7) pod względem odprowadzania ścieków i ich urządzenie (otwartych lub zakrytych, nieprzepuszczalnych, z osadnikami lub z filtrami, dla odprowadzenia odpływów do rzeki, do ścieku miejskiego, lub do zbiorników; ewent. wywożenia ścieków na pola i t. p.) co do zbiorników dla odpadków stałych i t. d.;

8) pod względem urządzeń do usuwania, bądź unieszkodliwiania wydzielanego dymu, gazów, pary, iskier i t. p. i tłumienia wyziewów silników wybuchowych (spalinowych) i t. p.,

9) i pod innymi słusznymi względami.

W razie, jeżeli Komisja uzna niedopuszczalność założenia, urządzenia uruchomienia, bądź prowadzenia w dalszym ciągu czynnego zakładu przemysłowego, winno to być jasno i wyczerpująco uzasadnione w protokule.

UWAGA 1: Zażalenia i wnioski właściciela posesji i zainteresowanych sąsiadów winny być wniesione do protokółu i rozpatrzone na miejscu przez członków Komisji.

UWAGA 2: Jeśli który z członków Komisji pozostanie przy odrębnem zdaniu, to ono na żądanie członka powinno być wniesione do protokółu.

Postępowanie po dokonaniu oględzin komisyjnych.

§ 13.

Wszystkie akta sprawy winny być po dokonaniu oględzin komisyjnych i sporządzeniu protokółu odesłane w ciągu 7-miu dni do Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego.

Wykonanie warunków i przeróbek, wskazanych przez Komisje i sprawdzenie.

§ 14.

Skoro przy komisyjnem sprawdzaniu z udziałem Inspektora Pracy, czy dany zakład już urządzony może być uruchomionym, okazała się potrzeba dokonania drobniejszych przeróbek, to Wydział Przemysłowy może zażądać od Starostwa sprawdzenia, czy przeróbki te zostały przez petenta uskutecznione.

Opłata za pozwolenie na uruchomienie.

§ 15.

Po zakończeniu całego postępowania, dotyczącego wydania pozwolenia na uruchomienie zakładu przemysłowego, o ile takowy powstaje na obszarze b. okupacji niemieckiej, otrzymuje petent za pośrednictwem Starostwa wezwanie do wpłacenia do właściwej Kasy Skarbowej opłaty za pozwolenie przemysłowe, obliczonej na podstawie deklaracji, wymienionej w § 5 pod poz. B, punkt 5.

Wydawanie pozwoleń przemysłowych.

§ 16.

Wydział Przemysłowy wydaje pozwolenia przemysłowe dopiero po zakończeniu odnośnego postępowania, przewidzianego w niniejszych przepisach.

W myśl § 4 przy normalnym przebiegu sprawy wydaje się dwa pozwolenia: pierwsze — pozwolenie zasadnicze na założenie bądź też na urządzenie zakładu przemysłowego i następnie drugie — pozwolenie na uruchomienie takowego, po zupełnem zadośćuczynieniu warunkom, postawionym petentowi w pozwoleniu pierwszem (zasadniczem).

W skróconym trybie postępowania, o czem nadmieniono w § 4, Wydział Przemysłowy Urzędu Wojewódzkiego wydaje odrazu pozwolenie na uruchomienie.

Jako załącznik, stanowiący nieodłączną całość z pozwoleniem na założenie bądź też na uruchomienie zakładu przemysłowego, wydaje się interesowanemu jeden z egzemplarzy planów, złożonych

przez petenta, o czem robi się wzmiankę w tekście pozwolenia, zaś na samym planie umieszcza się klauzulę:

„Niniejszy plan stanowi załącznik do zezwolenia przemysłowego, wydanego za Nr. . . . . . z dn. . . . . 192 . . . . r.“, zaopatrzoną pieczęcią i podpisem.

Ten egzemplarz planu winien zainteresowany okazywać wraz z pozwoleniem na każde żądanie władz administracyjnych i policyjnych.

W wyjątkowych wypadkach, omówionych w uwadze 3-ej do § 5, do pozwolenia przemysłowego na uruchomienie zakładu nie zostaje dołączony szczegółowy plan tegoż, a tylko sytuacyjny, o czem winno być nadmienione w tekście pozwolenia.

Odpisy zarówno pozwoleń zasadniczych, jak i pozwoleń na uruchomienie każdorazowo przesyła Wydział Przemysłowy dotyczącemu Staroście.

Wskazówki ogólne.

§ 17.

Dobro publiczne wymaga, by sprawy przemysłowe były załatwione w Starostwach bez zwłoki oraz bez powodowonia nadmiernej korespondencji.

Jeżeli strona zrzeka się założenia, urządzenia, względnie uruchomienia zakładu przemysłowego, winna zawiadomić o tem Starostwo pisemnie. Zrzeczenie takie przesyła Starostwo do Urzędu Wojewódzkiego.

Doręczenie petentom wszelkiego rodzaju odezw, pozwoleń i t. p. z Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego za pośrednictwem Starostw winno być uskutecznione za pokwitowaniem petenta, które odsyła się Wydziałowi Przemysłowemu niezwłocznie.

Wykaz zakładów przemysłowych, znajdujących się w powiecie.

§ 18.

Każde Starostwo obowiązane jest założyć i prowadzić wykaz wszystkich zakładów przemysłowych, znajdujących się w obrębie powiatu, obejmujący następujące dane o nich:

1) numer bieżący,

2) imię i nazwisko właściciela względnie firmę zakładu,

3) szczegółowy adres zakładu,

4) rodzaj jego wytwórczości (co wyrabia),

5) czy praca odbywa się ręcznie, czy też urządzenia jego poruszane są mechanicznie,

6) czy zakład posiada kocioł parowy,

7) jakiego rodzaju silnik wprowadza ten zakład w ruch: parowy, ropowy, gazowy, wodny (koło wodne, czy turbiny), powietrzny (wiatraki), elektryczny i t. d.,

8) czy zakład jest czynny,

9) uwagi.

W rubryce 9-ej (uwagi) należy odnotować, czy dany zakład jest zalegalizowany w trybie przepisów niniejszych.

Kontrola legalności i zakładów przemysłowych, powstających w powiecie.

§ 19.

Starostwa są obowiązane czuwać i nad tem, by w powiecie nie powstawały i nie uruchamiały się zakłady przemysłowe bez uzyskania ustanowionych pozwoleń Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego, a przeto:

1) by nie rozpoczynano budowy nowych, bądź przebudowy, lub przeróbek budynków istniejących dopóki Wydział Przemysłowy nie udzieli zasadniczego pozwolenia na założenie, przebudowę, bądź przeróbkę zakładu przemysłowego i dopóki plany na takowe nie zostaną zatwierdzone przez władzę budowlaną,

2) by nie uruchomiano zakładu przemysłowego, zbudowanego, bądź urządzonego na podstawie zezwolenia zasadniczego dopóty, dopóki Wydział Przemysłowy nie wyda ustanowionego pozwolenia na uruchomienie.

Książki kotłowe.

§ 20.

Dowodem prawa na używanie każdego kotła tak stałego, jak i przenośnego (lokomobile na kołach, walce parowe szosowe, kotły ustawiane na wozach) jest urzędowa książka kotłowa, wydana przez Stowarzyszenie dozoru kotłów w Warszawie, ul. Chmielna 2. Książki kotłowe przechowywane są w miejscu pracy kotła i mają być okazywane na żądanie władz. W razie braku dowodu, stwierdzającego, że dany kocioł jest pod dozorem Stowarzyszenia, bieg jego winien być zatrzymany, a kocioł sam opieczętowany. O zatrzymaniu biegu kotła i jego opieczętowaniu powinno być doniesione Województwu.

Pozwolenie na ustawienie kotła.

§ 21.

Jeżeli gdziekolwiek bądź ma być ustawiany, względnie uruchomiony kocioł parowy, to ustawienie kotła może nastąpić jedynie na zasadzie pozwolenia Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego.

Wszelkie przedwstępne formalności, związane z ustawieniem kotła, winny być załatwiane w Wydziale Przemysłowym Urzędu Wojewódzkiego, względnie w biurze Inżyniera Przemysłowego, dokąd należy kierować interesantów.

Władza województwa zawiadamia Starostwo oddzielnemi drukami o wydaniu zezwolenia na używanie nowoustawionego kotła. Druki te należy przechowywać w osobnej teczce.

UWAGA: Ustawianie kotłów parowych uzależnione jest od wymagań Rozporz. Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1921 r. (Dz. U. Nr. 103, poz. 747, 1921).

Wykaz kotłów parowych i lokomobil.

§ 22.

W Starostwie winien być prowadzony w specjalnej na to księdze wykaz wszystkich kotłów parowych i lokomobil (stałych i na kołach), znajdujących się na obszarze Starostwa.

Księgę prowadzi się na podstawie otrzymywanych z Województwa zawiadomień; powinna ona zawierać następujące rubryki:

1) Nr. porządkowy kotła, pod którym zapisany został w księdze wojewódzkiej,

2) Nr. fabryczny,

3) nazwisko właściciela lub przedsiębiorstwa,
4) rodzaj przemysłu,
5) miejsce pracy i
6) uwagi.

Przyjazd delegata Wydziału Przemysłowego, względnie Inżyniera Przemysłowego.

§ 23.

W razie przyjazdu na Komisję lub w sprawach służbowych delegata Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego, względnie Inżyniera Przemysłowego, Starostwo winno dołożyć wszelkich starań w celu ułatwienia im środków lokomocji kwaterunku, oraz udzielić im potrzebnej pomocy przy wykonywaniu obowiązków, związanych z delegacją.

Warszawa, dnia 6 kwietnia 1922 r.
(Nr. II — 1485).

Za Ministra:
(—) *H. Szwander*.
Naczelnik Wydziału.

50.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego, w sprawie obywatelstwa, stosunek traktatu wersalskiego do traktatu ryskiego.

do wiadomości.

Warszawa, dnia 28.III 1922 r.
(Nr. AD. 2980/II/5).

Za Wojewodę:
(—) *Manteuffel*.

Do Pana Wojewody

w Brześciu n/B.

Kwestja, czy obywatel byłego Imperjum Rosyjskiego nabył z mocy samego prawa obywatelstwo polskie, należy oceniać według postanowień traktatu ryskiego, który przyjmuje osiedlenie, w znaczeniu ustalonem w art. 2 p. I lit. a. i lit. d. ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P., Nr. 7, p. 44. Źródłem uzyskania obywatelstwa polskiego z mocy samego prawa na zasadzie traktatu wersalskiego, zawartego między Polską a Głównemi Mocarstwami Sprzymierzonemi i Stowarzyszonemi jest stałe zamieszkanie w znaczeniu publiczno-prawnem, a zatem odnośnie do obszaru byłego zaboru rosyjskiego, również wyżej określone osiedlenie. Wobec tego stanu rzeczy regułą będą wypadki, w których nabycie obywatelstwa polskiego nastąpiło zgodnie z oboma traktami. W wypadkach tych może być poświadczenie obywatelstwa, oparte albo na traktacie wersalskim, albo na traktacie ryskim. Ponieważ jednak ten ostatni traktat — jak słusznie Pan Wojewoda zauważył — jest w stosunku do traktatu wersalskiego specjalnym, przeto na jego postanowienia, jako na podstawę prawną w poświadczeniach obywatelstwa powoływać się należy. Wyjątek stanowić będą wypadki, w których interesowany, albo władza żądająca poświadczenia wyraża życzenie, by poświadczenie oparto na traktacie wersalskim, życzenia takie należy uwzględniać — oczywiście, o ile zachodzą wszystkie odnośne warunki prawne.

W sprawach objęcia spadków w Ameryce, Ministerstwo Sprawiedliwości do pism swoich o wydanie poświadczenia obywatelstwa polskiego spadkobierców dołącza wzór, przyjmujący traktat wersalski za podstawę uzyskania obywatelstwa, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych rozsyła te pisma do wykonania i przypomina przy tej sposobności zasady wykładni odnośnych postanowień wymienionego traktatu, z czego nie wynika jednak, by sprawa obywatelstwa tylko pod kątem widzenia tego traktatu miała być rozważona.

Kierując się powyższemi wyjaśnieniami wykona Pan Wojewoda bezzwłocznie oba reskrypty Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wspomniane w sprawozdaniu z dnia 19 października 1921 r. Nr. II 1761.1.

Warszawa, dnia 17 marca 1922 r.
(Nr. AE. 3789).

Za Ministra:
(—) *Dunikowski*, w. r.
Podsekretarz Stanu.

51.

Obwieszczenia o zarejestrowanych stowarzyszeniach.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 5 kwietnia 1922 r. L.A.D. 3338/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 203 stowarzyszenie pod nazwą: „Gostyńskie T-wo Łowieckie w Gostyninie“.

Stowarzyszenie p. n. Płockie T-wo udzielania bezprocentowych pożyczek drobnym kupcom i rzemieślnikom żydom“ zarejestrowane przez b. władze rosyjskie jest zameldowane w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim pod Nr. 206 z dnia 10-go kwietnia 1922 r., zgodnie z dekretem o stowarzyszeniach z dnia 3.1 1919 r.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 5 kwietnia 1922 r. L.A.D. 2498/1/2 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 205 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Przyjaciół Zielonki-Letniska“ pow. Warszawskiego.

Stowarzyszenie p. n.: „Żydowska Bibljoteka w Nieszawie“ zarejestrowane przez b. władze okupacyjne jest zameldowane w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim pod Nr. 201 z dnia 1 kwietnia 1922 r. zgodnie z dekretem o stowarzyszeniach z dnia 3 stycznia 1919 r.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 1 kwietnia 1922 r. L.A.D. 3207/I/2 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 200 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Bibljoteki Powszechnej w Radzyminie“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 5 kwietnia 1922 r. L.A.D. 3365/I 1 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 202 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Dobroczynne „Pomoc i Praca“ dla ułatwienia niewieście biednej nauki i warunków przemysłu kobiecego w Płocku“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 27 marca 1922 r. L.A.D. 2982 I 4 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 195 stowarzyszenie pod nazwą: „Związek Rzemieślników Żydów w Gostyninie“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 27 marca 1922 r. L. A. D. 2957/I/1 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 196 stowarzyszenie pod nazwą: „Powiatowe T-wo Łowieckie“ w Grójcu.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 27 marca 1922 r. L.A.D. 560 I 2 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 194 stowarzyszenie pod nazwą: „Właścicieli nieruchomości m. Mszczonowa“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 27 marca 1922 r. L.A.D. 2976/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 197 stowarzyszenie pod nazwą: „Straż Ogniowa Ochotnicza w Sobowie pow. Płockiego“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 29 marca 1922 r. L.A.D. 3077/I/4 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 198 stowarzyszenie pod nazwą: „Przasnyskie T-wo Miłośników Myślistwa“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 29 marca 1922 r. L.A.D. 1914 I/3 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 199 stowarzyszenie pod nazwą: „Stow. Bibljoteki Publicznej w Pruszkowie“.

OGŁOSZENIA.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Antoni Holtorf, zamieszkały przy ul. Leszno Nr. 25, obwieszcza, że na żądanie Mieczysława-Feliksa Nowickiego, Wacława-Apolinarego Nowickiego i in. *w d. 12 lipca 1922 r. o godz. 10 rano*, w gmachu Sądu Okręgowego w Warszawie przy ul. Miodowej Nr. 15 odbędzie się publiczna sprzedaż przez licytację, w drodze działów, nieruchomości warszawskiej Nr. hipotecznym 5104 oznaczonej, przy ul. Wspólnej pod Nr. 40 położonej, należącej do Mieczysława-Feliksa Nowickiego, Wacława-Apolinarego Nowickiego, Kazimiery - Marji Grabińskiej, Eugenji Kańskiej, Zygmunta Wójcickiego, Mieczysława-Jana, Jadwigi-Bożenny, Władysławy-Marji, Ludwiki i Stanisława Wójcickich, składającej się z placu przestrzeni 3113 7/16 łok. kw., domu frontowego murowanego 3 - piętrowego, dwóch oficyn murowanych 3-piętrowych, jednej oficyny murowanej jednopiętrowej i innych przynależności szczegółowo wymienionych w opisie.

Powyższa nieruchomość nie jest w zastawie, ma urządzoną księgę hipoteczną, znajdującą się w Wydziale hipotecznym miejskim przy Warszawskim Sądzie Okręgowym i nie obciążona żadnemi długami. Podlega sprzedaży w całkowitym komplecie podług opisu dokonanego w d. 3 marca 1922 r.

Licytacja rozpocznie się od sumy 18,504,000 mk.

Życzący przyjąć udział w licytacji, obowiązany złożyć wadjum w ilości 1,850,400 mar. na ręce komornika prowadzącego licytację. Wszelkie dokumenty, odnoszące się do tej licytacji są do przejrzenia w kancelarji 10 Wydziału Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Antoni Holtorf, zamieszkały przy ul. Leszno Nr. 25, obwieszcza, że na żądanie Stanisława i Heleny Czarnowskich, w dniu 12 lipca 1922 r., o godz. 10 rano, w gmachu Sądu Okręgowego w Warszawie przy ul. Miodowej Nr. 15 odbędzie się publiczna sprzedaż przez licytację, w drodze działów, nieruchomości warszawskiej Nr. hipoteczny 5303 oznaczonej, przy ul. Marszałkowskiej Nr. 41 położonej, należącej do Włodzimierza - Leona Domaniewskiego, Felicji Szeliga i Heleny Czarnowskiej, składającej się z placu przestrzeni 142 i 84/100 sążn. kw., domu frontowego murowanego 3 piętrowego; z dwóch oficyn murowanych, z których jedna 3 piętrowa, druga zaś 4-o piętrowa i innych przynależności szczegółowo wymienianych w opisie. Powyższa nieruchomość nie jest w zastawie, ma urządzoną księgę hipoteczną, znajdującą się w wydziale hipotecznym miejskim

przy Warszawskim Sądzie Okręgowym, na sumę 37.600 rub. i długami prywatnemi, wraz z kaucjami na sumy 22.000 rub. i 285.300 marek. Podlega sprzedaży w całkowitym komplecie podług opisu dokonanego w dn. 12 września 1921 r.

Licytacja rozpocznie się od sumy 1.832.000 mk.

Życzący wziąć udział w licytacji obowiązany jest złożyć wadjum z sumie 183.200 mk. na ręce Komornika prowadzącego licytację.

Wszelkie dokumenty, tyczące się tej licytacji są do przejrzenia w kancelarji I Wydziału Sądu Okręgowego w Warszawie.

OBWIESZCZENIE.

Do rejestru spółdzielni Sądu Okręgoweog w Warszawie w dniu 15 marca 1922 roku wciągnięto następujące dodatkowe zgłoszenie:

„Związek Powiatowych Spółdzielni Spożywczych Urzędników Państwowych i Komunalnych, Województwa Warszawskiego z odpowiedzialnością udziałami w Warszawie". Likwidatorowie: Jan Waskiewicz, Jan Marczyński, Stefan Sumiński, wszyscy w Warszawie. Za Związek podpisują likwidatorowie, dołączając do firmy wzmiankę „w likwidacji", oraz swe podpisy. Jednogłośną uchwałą Walnych Zgromadzeń z dnia 31 stycznia i 18 lutego 1922 r. postanowiono przystąpić do likwidacji zgodnie z przepisami art. 79 i 80 Ustawy o Spółdzielniach z dnia 29 października 1920 roku.

Warszawa, dnia 15 marca 1922 roku.

Sąd Okręgowy, Wydział IV.

OBWIESZCZENIE.

P.p. przedsiębiorców, którym z ubiegłych lat zalegają jakiekolwiek należności za roboty budowlane i instalacyjne wykonane dla b. Zarz. Bud. Kwat. O. G. W. i Rejonów b. Działu Bud. Kwat. D. O. G. Warszawa, uprasza D. O. K. Warszawa o zgłoszenie piśmienne swoich pretensji do **Komisji Likwid., Bud. Kwat. D. O. K. Nr. 1, Galerja Luksemburga pokój Nr. 220** w terminie 2 tygodniowym, zaznaczając, że po tym terminie zgłoszone pretensje uwzględniane nie będą. W ogłoszeniu winny być wskazane suma zalegająca, rodzaj robót, czas wykonania i miejsce.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. № 17376. 24. IV. 22.